

We gaan latten.

LONNEKE VAN ENGELN

© Lonneke van Engelen, juni 2025

Ontwerp omslag: Communicatie Team
Binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers
Drukwerk: New Energy Books

ISBN 978-90-831390-74
NUR 301

Uitgeverij MIJ
www.lonnekevanengelen.nl

Dit boek is ook beschikbaar als e-book
ISBN 978-90-831390-81

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining is uitdrukkelijk niet toegestaan, ook niet van fragmenten. Alle gebruikte namen en onderlinge relaties vermeld in dit boek zijn gebaseerd op fictie. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Geluk zit in jezelf...

I

‘Dé sleutel van jullie nieuwe toekomst,’ aldus de notaris die van de overdracht een overdreven ceremonieel gebeuren maakt. ‘Van harte gefeliciteerd met jullie nieuwe paleisje.’

Met een ferme handdruk benadrukt hij zijn felicitaties en duwt Raf een bos sleutels in de hand. ‘Geen idee welke waarvoor is,’ grapt hij, ‘maar daar komen jullie vanzelf wel achter.’

Ons eigen huis. Paleis is nog een groot woord, want ons nieuwe onderkomen wordt vooral gekenmerkt door vijf lagen vinyl-behang, vintage badkamertegels en wat asbest dat aandacht verdient. Kortom, voorlopig geen koninklijk bal, maar een oude legging aan en klussen. Ik glim en ik ben blij, heel blij.

Niet meer bij Raf wonen, niet meer samen in zijn huis. Niet meer in het huis van zijn kinderen, waar hij ook nog met zijn ex heeft gewoond.

‘Wat sta jij nou te huilen?’ vraagt Raf als hij de sleutel in het slot van onze nieuwe voordeur steekt.

‘Gewoon, alles,’ verzucht ik, en ik veeg een traan van mijn wang. ‘Moest even aan afgelopen jaren denken.’

Leanne verschijnt op mijn netvlies. De bitch.

Zonder dat ik het doorhad en zonder twijfel, maaide ze me snoeihard onderuit. Ik hoop dat haar spiegel barst als ze erin kijkt, dat het glas splijt bij de aanblik van haar kwaad.

Wat ben je voor een gestoord wijf als je mensen op hun meest kwetsbare moment zo verraad. Mij, maar Raf net zo.

Jarenlang heeft ze haar best gedaan, maar kreeg ze hem niet te pakken totdat hij, verwond door ons verleden, als een mank hertje op haar koplampen afliep.

Raf opent de deur en wacht. Met een liefdevolle blik laat hij mij onze toekomst binnentreden. Het is onwerkelijk, dit is óns huis, en gelukzalig dwalen we door de lege ruimtes.

‘Een bijkeuken, hier wil ik een bijkeuken,’ kir ik, en ik zie de vieze laarsjes van de kinderen al staan. ‘Mét een wasbak, dat is zo handig.’

Raf denkt niet aan vieze laarsjes. Die heeft waarschijnlijk helemaal geen zin in vieze laarsjes en zeker niet de vieze laarsjes van mijn kids.

Naast de keuken bevindt zich, zoals gebruikelijk in de jaren zeventig, de badkamer. ‘Weet je zeker dat je dit weg wilt halen?’ galm ik vanuit de kille ruimte.

Omringd door een zee van tegeltjes met motief dat terugkomt op de wastafels, kijk ik verguld van nostalgie rond. Alles nog intact, het is mooi van lelijkheid.

Raf steekt zijn hoofd om de hoek. ‘Schat, het is turquoise.’

‘Dit móét je waarderen,’ protesteer ik.

‘Weg met die zooi,’ bezweert Raf, en hij loopt richting de trap.

Vijf slaapkamers heeft het huis, die we niet nodig hebben, maar handig is het wel. De oudste van Raf verhuist niet mee, hij woont inmiddels op zichzelf, dus aan vier kamers hebben we genoeg. Eentje voor zijn jongste, twee voor mijn mannetjes en

eentje voor ons.

‘Weet je wat we kunnen doen?’ roep ik. ‘We breken deze muur door en maken een badkamer en suite.’ Ter bevestiging van mijn eigen genialiteit klap ik in mijn handen. Raf gaat er niet op in.

‘Hier een doorgang, in de hoek een douche en daar twee wastafels,’ visualiseer ik de boel. ‘En dan daar een toilet, hoe luxe?’

‘Kan,’ aldus zijn enthousiasme.

‘Nou,’ snuif ik, ‘doe effe leuk mee.’

‘Heel leuk allemaal, schatje, maar daar hebben we een professionaal voor.’

Ons verdere leven kan beginnen. Het nieuwe huis is dichterbij school, waardoor mijn gependel wordt beperkt. Een plek van ons samen betekent ook meer zeggenschap voor mij, en hopelijk minder gesteggel.

‘Het is óns huis,’ schermde zijn prinsjes te pas en te onpas als het hen niet zinde en die tijd is nu voorbij. Eindelijk gaat het normaal worden bij ons thuis, misschien wel een beetje saai. O, laat het alsjeblieft saai worden.

‘De garages moeten weg,’ zeg ik, als we buiten tot aan onze enkels in het hoge gras staan. ‘Hier wil ik de keuken.’ Zwaaiend met mijn armen benadruk ik het uitzicht. Zondagochtend, een koffietje in de zon, ik zie het al he-le-maal voor me. Nog maanden duurt het voordat ik hier kan zitten, maar ik laat mijn voorpret niet wegpissen door die gedachte.

Raf komt naast me staan. Hij slaat een arm om me heen en drukt een kus op mijn wang. Samen staren we de verte in. Niets dan weiland, koeien en achterin wilgen op een rij. Het is adembenemend mooi.

‘Heerlijke lange zomeravonden,’ droom ik hardop.

‘Zullen we eerst beginnen?’ smooit hij mijn naïeve gejoel en drukt nog een kus op mijn wang.

‘Wacht even,’ zegt Raf binnen. Ik draal wat rond in de keuken en waan me in een abattoir uit de jaren vijftig, met geel uitgeslagen tegeltjes en een metalen keukenblad. Het huis is gedateerd, maar ik zie de potentie.

Met twee campingstoeltjes in de hand staat Raf bij de achterdeur en gebaart me te gaan zitten. Met een geheimzinnig lachje stuift hij weer weg. Wiebelig wurm ik me op een van de klapstoeltjes en kijk uit over onze tuin. De avondzon zakt en geeft een prachtige lichtval op de bomen.

‘Champagne!’ Met een big smile houdt hij een fles omhoog.

Mijn wangen kleuren en een warme gloed suist door mijn lijf. Zo lief! We proosten en genieten zwijgend.

In gedachten rennen de kinderen al over het gras en zie ik ze zwieren op de schommel. De tuin is hemels, een paradijs voor mijn jongens.

‘John komt morgen slopen,’ rukt Raf me uit mijn gemijmer.

‘Nu al?’ vraag ik beduusd. ‘De containers komen pas maandag.’

‘Hij heeft tijd, het kan maar gedaan zijn.’

Oké.

Weg romantiek, hallo praktische modus. Even moet ik schakelen.

‘Hoe laat komt de keet?’ jakkert hij door.

‘Half acht en de installateur is er om acht uur.’

‘Mooi, dan kunnen we in de middag onze spullen brengen.’

‘Wát?’ roep ik, en ik kijk hem gepikeerd aan.

Eerst slopen, dan pas verhuizen was het idee. Er is niet eens ruimte voor alle zoai.

‘De keet kun je toch vast inrichten?’ oppert Raf.

‘Ik?’ smijt ik verontwaardigd terug. ‘En jij dan?’

‘Ze komen schapen ophalen en ik moet hout hakken.’

Van ongeloof schud ik mijn hoofd. ‘Ik moet alles nog inpakken,’ probeer ik als laatste verweer.

‘Dat is toch zo gebeurd?’

De bubbels zijn nog niet op of mijn euforische gevoel wordt bruut aan de kant geduwd door het irritante vooruitzicht van verhuizen. Voor de derde keer.

Ik dan tenminste, wat Raf voor het gemak even vergeet. Er zijn erbij die na één verhuizing al omvallen, ik kan voor de derde keer in zes jaar tijd al m’n meuk weer bij elkaar rapen, inladen en meenemen. En dan vooral zélf bij elkaar rapen blijkt nu, mét twee rondhuppelende kinderen.

De boerderij is voor een godsvermogen verkocht, de koop-prijs van ons nieuwe huis lag ver boven het gemiddelde, maar ik mag driehonderd keer met m’n stationwagen op en neer rijden omdat een verhuisbedrijf niet binnen het budget past. ‘Te duur,’ aldus Raf.

Verhuizen is een zorg van morgen besluit ik, en ik schenk nog wat champagne bij.

‘Het was me het tripje wel, hè?’ peins ik.

‘Een tripje?’ vraagt Raf, en hij kijkt er onbenullig bij.

Een jaar geleden had ik niet kunnen bedenken dat we hier nu samen zouden zitten. Een jaar geleden is het inmiddels dat ik Raf verliet, omdat hij dacht beter af te zijn met Leanne.

Niks geen plannen samen, alleen maar dikke vette shit.

We konden poep ruimen wat we wilden, maar de stront bleef zich ophopen. Van exen, rechtszaken, stiefkinderen én hitsige collega’s. Het was geen kwestie van óf Leanne hem zou bespringen, maar wanneer.

Te verwachten natuurlijk. En te makkelijk.

Met zachte blik kijk ik naar Raf. ‘Ben je blij?’ vraag ik.

‘Mmhuh,’ mompelt hij.
‘Had jij gedacht dat wij hier nu samen zouden zitten?’
‘Nee. Of ja.’ De twijfel in zijn stem is niet te missen en ik schrik ervan. Het klinkt niet heel overtuigend.
‘Niet?’ vraag ik dan ook maar.
‘Nee, ja, nou ja, ik hoopte van wel.’
‘Ben je dan nu wel blij?’ wil ik toch weten.
‘Kom,’ zegt Raf en hij staat op. ‘Ik heb het hier wel gezien, we gaan lunchen.’

2

‘Daar.’ Raf wijst naar een tafeltje. ‘Kunnen we een beetje kijken.’ Menig hoofd draait om als we het terras op lopen en ik zie de mensen loeren. Ik snap het wel, zo’n jong, knap stel op een dinsdagmiddag samen lunchen. Hoe dan? Die hebben het vast goed voor elkaar.

Het gluren is niet te missen en Raf vindt het prachtig. Snel pikt hij de plek in met het beste zicht. Ik schik me en ga tegenover hem zitten.

‘Gefeliciteerd lieverd,’ proost hij met een knipoog, en een puberale kriebel schiet door mijn buik.

Ik ben trots. Op ons. Op Raf, en om hier met hem te mogen zijn.

‘Ik heb er zin in,’ zeg ik genietend van mijn salade. ‘Deze verbouwing wordt een avontuur.’

‘Hoezo?’ tempert Raf me. ‘Aanbouwtje voor de zomer, boven is prima en dan na de vakantie afwerken.’

Verrast door zijn laconieke houding en gebrek aan overleg kijk ik hem aan. ‘Maarreh, als het allemaal zo simpel is, waarom hebben we dan een architect?’

‘De aanbouw moet technisch kloppen. Dat moet Pieter even

uittekenen.'

O.

Dus niet eerst sparren, ideeën verzamelen, woonwinkels afstruinen en dan samen tot een ontwerp komen? Het woord moodboard durf ik niet eens te noemen en de knoop in mijn buik trekt strak.

Raf voelt mijn spanning en legt zijn hand op de mijne. 'Het wordt supermooi, echt. Komt helemaal goed. Jij wilt er toch ook snel in?'

'Ja, op zich wel,' zeg ik, met een rafeltje van twijfel, 'maar wel in een huis dat echt van ons is.'

'Tuúrlijk,' overdrijft Raf, 'maak je niet druk. Dit wordt prachtig.'

Ik moet me niet druk maken.

Hij heeft gelijk. Er komen nog momenten genoeg om over te stressen. Vandaag houden we het leuk en ik buig voorover om onze nieuwe toekomst in te luiden met een kus. Verschrikt deinst Raf terug en gegeneerd kijkt hij om zich heen.

'Halló,' sneer ik verbeten, terwijl ik half boven de tafel hang, 'kus me effe.' Vluchtig raken zijn lippen de mijne en het voelt meer als afwimpelen dan het bezegelen van onze vreugde.

Raf eet en zegt niets. Af en toe kijkt hij rond, gespist op mogelijke bekenden die voorbijkomen. Zien en gezien worden. Ik word er ongemakkelijk van, maar Raf niet, die gaat er goed op.

'Ik heb iets voor je,' zeg ik, en meteen laait zijn ongemak weer op.

'Relax, ik ga je niet weer kussen hoor,' lach ik, en uit mijn tas haal ik een kaartje.

Raf pakt het aan, leest het in stilte en met spanning wacht ik af. De woorden omschrijven mijn dankbaarheid voor hem, voor ons samen. Hij vouwt het kaartje weer dicht en kijkt op. 'Dank je,' klinkt het lauwtjes.

Op zijn gezicht zie ik nog net een benepen glimlachje, maar het is weg voor ik het goed en wel besef.

‘Even naar het toilet,’ zegt hij, en gehaast staat hij op.

Beduusd blijf ik achter en als hij uit het zicht is, lees ik de kaart.

Een kaartje om te zeggen dat ik dankbaar ben om
wat er is. Dat we ^{oo}samen zijn en deze mooie stap
gaan maken.

Dank voor de keuze die jij hebt durven maken.
Dank voor de liefde die je geeft.

Hou van jou, Lon

De woorden raken me. Mijn eigen woorden. Nog een keer lees ik de tekst. Het is echt heel lief, maar geen enkel spiertje in zijn gezicht toonde uiting van gevoel. Zelfs geen zenuwtrekkend ooglid dat enige emotie verraadde.

Niks. En toch had ik dat wel verwacht.

Dom natuurlijk.

Verwachting is uitgestelde teleurstelling, ik weet het, maar toch doet het een beetje zeer.

Raf komt weer zitten.

‘Blij met de kaart?’ vraag ik. Het klinkt bijna wanhopig.

‘Ja,’ aldus zijn liefdevolle respons.

3

‘Zo’n oude eikenhouten deur met panelen in een strakke, witte gestucte muur. Kijk hier, zoals deze.’ Ik duw Raf een *VT Wonen* onder zijn neus. De tafel ligt bezaaid met tijdschriften en ik ben los. Pagina’s vol meubels, plaatjes van onbetaalbare interieurs en keukens die niet eens in ons huis passen, alles verzamel ik ter inspiratie.

‘Weet je wat ik ook zo mooi vind?’

Raf reageert niet en scrolt verder op zijn telefoon. ‘Olijfgroen. Niet te groen, niet mint, maar ertussenin, een beetje naar het grijs. Zo gaaf in de woonkamer.’

‘Ja, kan,’ zegt Raf zonder op te kijken, en ik vermoed dat ik hetzelfde antwoord krijg als ik een roze keuken opper. Hij heeft duidelijk geen zin in mijn moodboardmanie.

Driftig blader ik door. Wat een heerlijk gevoel dat ik het eindelijk zelf kan bepalen.

Nog een paar weken wonen we in de boerderij. De woonboerderij van Raf. Bijna zes jaar hebben we hier gewoond, minus een paar maanden waarin ik noodgedwongen bij mijn ouders bivakkeerde, zodat Raf volmondig voor mij kon kiezen.

De boerderij is prachtig én groot. Alle Jezus groot en er staat helemaal niks van mij in. Of van ons. Wel wat frutsels in de

keuken, maar geen meubels, geen boeken, geen kunst. Niks. Het is allemaal van Raf, ooit aangeschaft met zijn ex.

Al die jaren samen, en nooit hebben we samen iets gekocht. Geen tijd voor, klinkt het spottend in mijn hoofd, veel te druk met gedoe.

Eigenlijk best gek, maar Raf vond het ook niet nodig. 'We hebben alles al.' Dat was natuurlijk ook zo, maar om nu te zeggen dat het "eigen" is? Nee, dat niet.

Ik tuur de woonkeuken door. Wat vind ik hier mooi?

De lampen boven de eettafel, die zijn heel vet en daarom nemen de kopers ze ook over. Verder trekt niets van wat ik zie me aan.

Het is leeg, koud en sfeerloos.

De kilheid van de boerderij stimuleert mijn drift om het interieur voor ons nieuwe huis verder vorm te geven.

'Ik heb me toch een goed idee,' zeg ik na een kwartiertje prullen. 'We verleggen de oprit naar de noordkant, maken daar de voordeur en dan wordt de hele zuidkant tuin.'

'De oprit verleggen?' sabelt Raf mijn plan neer.

'Ja,' verdedig ik. 'Ik zit nog in de alles-kan-en-alles-mag-want-we-dromen-nog-even-lekker-gek-fase.'

'Droom jij maar lekker verder, maar die gekke ideeën van jou gaan 'm niet worden.'

Bij elk volgend briljant plan neemt Raf zuchtend een slok wijn en reageert niet. Als zijn glas leeg is, staat hij op, pakt de fles van het aanrecht en loopt ermee naar de tv-kamer. 'En groen op de muur vind ik ook niks,' gromt hij, net voordat de deur dichtslaat.

'Gezellig,' roep ik terug, 'moeten we vaker doen.'

Het is stil in huis. Raf vertoont zich niet. In de verte hoor ik alleen het doffe geluid van de tv. Dit is niet hoe ik het wil. Ik wil dit samen doen.

Met de nodige wijn in z'n mik acht ik de kans op escalatie

groot, dus doe ik een laatste poging tot verbinding.

‘Heej,’ zeg ik poeslief als ik met mijn lege glas de kamer binnenloop. ‘Zit er nog wat in die fles?’ Ik knik richting de bordeaux op het tafeltje. Hij schenkt wijn in en ik nestel me naast hem op de bank. Als we eventjes zo zitten, leg ik mijn hand op zijn bovenbeen. Langzaam begin ik te strelen en na een paar keer reikt mijn hand iets hoger. Ik blijf op en neer gaan, en strijk over zijn kruis. De spiertrekking in zijn onderlijf bevestigt mijn aanraking. Hij zegt niks, maar kreunt zachtjes.

Ah, we zijn weer in contact. Niet over olijfgroene muren, zoals ik graag zou willen, maar de verbinding is hersteld. Ik blijf hem masseren en voel de opwinding toenemen. Gretig maak ik gebruik van zijn overgave.

Terwijl Raf doet alsof hij tv kijkt, kniel ik, knoop zijn broek los en haal behendig zijn stijve pik tevoorschijn. Liefdevol verwen ik hem met mijn mond, benieuwd of hij daar wél mee kan instemmen. Hij zakt onderuit en ik reken het goed. Van liefdevol zoenen en likken ga ik over op stevig zuigen. Passievol pijp ik hem terwijl ik met mijn linkerhand zijn ballen masseer. De tinteling tussen mijn benen neemt toe en mijn begeerte zwelt aan. Raf blijft zitten en laat me mijn gang gaan.

Af en toe stop ik, ga met mijn tong over zijn eikel, plaag hem met kleine kusjes om vervolgens zijn pik weer diep in mijn mond te nemen.

Hij geniet, kreunt en laat zich maar wat graag bedienen. Op mijn ritme beweegt zijn lichaam mee en af en toe duwt hij zijn pik diep achter in mijn keel. Ik zuig, lik en klem zijn eikel stevig tussen mijn lippen. Zijn pik wordt dikker en ik voel zijn opwinding stuwen.

‘Aaahh,’ klinkt het luid, en hij spuit al zijn genot eruit. Ik geef een laatste kusje en kruip weer tegen hem aan op de bank. Met zijn arm om me heen trekt hij me dicht tegen zich aan. ‘Lekker, schatje,’ klinkt het schor, en hij geeft me een kus op mijn hoofd.

4

De weg naar ons nieuwe huis had ik me anders voorgesteld. Als een dromerige laan, gehuld in een zonnige gloed. Zo eentje waar het leven kabbelt, met idyllische optrekjes en af een toe een verborgen paadje naar een nieuw te ontdekken wereld.

Vooralsnog racen we snoeihard over een saaie snelweg, rechtuit langs grijze, betonnen geluidswallen die ons het zicht op enige idylle ontnemen.

Heb ik het nou zo verkeerd ingeschat?

We hebben het er toch over gehad hoe leuk het is om dit samen te doen? Dat we alles eigen kunnen maken. Waarom kiest Raf dan voor die saaie route? In één rechte streep jankt hij naar de eindbestemming. Geen lol, geen pret, nul plezier. Zelfs geen broodje onderweg. Niks.

Ik geniet juist van de reis en al het moois wat die kan brengen. Of het onverwachte.

‘Wil hij het niet, of kan hij het niet?’

Vakkundig diept Fie mijn gezeur uit.

‘Misschien heeft hij er gewoon geen zin in,’ dropt ze als extra optie. ‘Hij gaat voor de zoveelste keer een huis verbouwen, ik snap wel dat hij er klaar mee is.’

‘Dus?’ vraag ik gepikeerd. ‘Raffelen we deze dan maar af? Omdat het hem niet uitkomt?’

Sinds we het huis gekocht hebben, bruis ik van de ideeën. Over de bouw, de inrichting en gave meubels. Het gaat niet om groen op de muur, en als hij driftig lapjes stof verzamelt of zou kirren bij kekke behangetjes, zou ik me ook lichtelijk zorgen maken, maar hoe moet die architect nou weten dat er een wasbak in de bijkeuken moet? Of dat er überhaupt een bijkeuken moet komen? Dat kan die man toch niet zelf bepalen? Nou ja, dat kan wel, maar dat ga ik niet laten gebeuren.

‘Jullie betalen, dus jullie bepalen,’ maakt Fie me duidelijk.

‘Meer dan,’ gooi ik eruit. ‘Hij kan er een leuk tripje van maken deze zomer. En komende winter.’

‘Ja meid,’ lacht ze me uit. ‘Jij wilt met de grote villa’s meedoen, dan moet je ook geld neerleggen voor een architect.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Je architect... ook echt,’ giert ze. ‘Wat een ellende toch.’

Ik kan er niet om lachen.

We wonen dadelijk met z’n allen in een fucking bouwkeet formaatje koepeltent, dan mag ik toch hopen dat de reis naar onze nieuwe hut de ellende waard is.

‘Maak je niet zo druk,’ maant ze me streng. ‘Zet je wensen op een rij en bespreek ze met die vent.’

‘Ik weet het niet Fie, ik vind het maar raar. We praten nergens over, overleggen amper.’

‘Dit wist je al, Raf is niet van het praten.’

Auw.

Die steekt.

Het is waar, maar het is niet de support die ik nu zoek.

‘We zouden dit samen doen,’ jammer ik, waarbij ik het woordje samen met een zeikerige intonatie benadruk.

‘Tja, misschien toch valse hoop,’ oppert ze voorzichtig.

Boos kijk ik haar aan.

Weer een steek en de voorzichtigheid waarmee ze het brengt stemt me helemaal niet gerust.

‘Godver Fie, we hebben de sleutel en ineens is alles samen van tafel.’

‘Tja,’ klinkt het, en ze houdt even in. ‘Jij gaat ook meteen helemaal los. Jij ziet hoe je het wilt, maar hij niet, denk ik.’

‘Serieus?’

‘Kan toch?’

‘Wat dán?’ roep ik wanhopig. ‘Afwachten?’

‘Het is niet verkeerd of zo, hè, wat je doet,’ strijkt ze de boel glad, ‘maar misschien is het voor Raf wat overweldigend.’

Ho, effe, vriendin, hier zit ik niet op te wachten en van irritatie breek ik een stukje van de pen af waarmee ik zit te frutten.

Haar opmerking komt binnen.

Ben ik inderdaad weer te snel gegaan?

Nog voordat we de sleutel hadden, lagen er vijf jaargangen *VT Wonen* op tafel om het maagdelijk witte moodboard van negentig bij honderdtien centimeter mee te bevleken. Die stylingshypo van mij kan natuurlijk best overrompelen.

‘Misschien vindt-ie er wel geen bal aan, dat verbouwen en inrichten. Je weet toch, het is een man. Oplossen, en door.’

‘Soms denk ik dat Raf de architect alles laat bedenken, zodat hij zelf geen keuzes hoeft te maken. Pakt het niet goed uit, kan hij die kerel de schuld geven.’

‘Waar slaat dát nou weer op?’ briest Fie. ‘Je slaat door Lon, de verbouwingsstress nekt je nu al en jullie moeten nog beginnen. Echt, neem een wijntje en relax.’

‘Al die wilde ideeën van mij, hoe briljant ze ook zijn, hij weigert om er in mee te gaan. Is dat omdat ik doordraaf of omdat-ie per definitie niks van me aanneemt?’

‘Ik denk het wel,’ kapt Fie me af.

‘Wat?’

‘Dat je doordraaft.’

‘Ik denk het dus niet,’ verzet ik me. ‘Raf is niet van het risico nemen. Alles is gecalculeerd. Waarom denk je dat ik mijn huis moest verkopen en hij lekker in zijn boerderij bleef zitten? Superveilig.’

Fie kijkt bedenkelijk, maar reageert niet.

‘Zul je zien dat we straks ook nog apart van elkaar meubels gaan kopen. Ik de tafel, hij een bank.’

‘Ik zie het probleem niet Lon, echt niet.’ Ze blijft met haar hoofd schudden. ‘Doe nou eens rustig,’ maant ze me nog een keer. ‘Je bent net verhuisd. Je hebt twee kinderen om voor te zorgen en je start dadelijk weer in een nieuwe job. Ga jezelf alsjeblieft niet over de zeik helpen om een moodboard.’

Het klinkt zo achterlijk dat ik erom moet lachen.

‘Het allerlaatste dat je kinderen en Raf nu kunnen gebruiken is zo’n labiel wijf in huis. Raap je shit bij elkaar, hoofd omhoog en tietten vooruit.’

Ze doet haar best, echt, heel lief, maar Raf en zijn gedrag blijft zeuren en ik begin mezelf steeds meer te geloven.